

O sněhulákovi

Mrzne, chumelí, okna zdobí ledové květy a střechy křišťály rampouchů. Je leden, nejstudenější měsíc, který má led přímo ve jméně. Jenže zima není důvodem sedět jenom za kamny. Má taky své radovánky a prosedět celou zimu doma by byl nerozum. A nedá se to i proto, že je potřeba leccos udělat.

Klouzačka před Kouzelnou školkou klouzala parádně, kopec za školkou byl sáňkami správně uježděný, ale ze sněhuláka u vchodu zbyla jen neforemná hromada sněhu.

Nerozsypal se sám. Narazila do něj prateta Alžběta, když zkoušela létat povětřím jako sněhová vločka.

„Fanyňko, nemáme před dveřmi sněhuláka!“ spráskl ručičky František. Sněhuláka postavili Michal s Majdou hned z prvního sněhu, aby vítal děti, které jdou do Kouzelné školky.

„Ale sněhuláka mít musíme!“ chytla se za copy Fanyňka.

„Když u nějakého domu nestojí sněhulák, tak si každý pomyslí, že tam bydlí morousové a je tam nuda a smutno. Tak mi to říkal děda Láďa.“

„No tak ho postavíme! Tohle si přece o Kouzelné školce nesmí

